Ч. 113 Неділя 21 мая (3 червня) 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Промова пос. Вахнянина

виголошена в австрийскій делеґациї при буджеті міністерства загр. справ 26. мая.

На жаль мушу мої короткі замітки почати спростованєм. До сего зневолив мене наш товариш, пос. Поповічі. Сей пан відмовив нам Русинам національну самостійність, а відтак зробив правительству взагалі заміт, будьто оно фаворитує Русинів Буковини в некористь Румунів. Дотично відмовленя нам національної самостійности я не хочу послови Поповічіому руйновати єго личного погляду і самодурства. Однакож я не виноватий, що тисячлїтна історія рішила се питанє в нашу користь, та що послїдна перепись в Росиї в 1897 р. виказала, що посеред великої славяньскої родини жиє 30-міліоновий окремий і самостійний руский нарід. Я не виноватий також, що хтось зраджує так велике незнанє етноґрафії. Що буковиньске правительство піддержує розвій нашої народности, не повинно нікого чудовати, хто по австрийски чувствує і мислить, і хто в розвою і скріпленю поодиноких австрийских народів добачає скріпленє Австриї. Наколи при тім спинені чиїсь експанзивні змаганя, то лучше було би призадуматись над питанем, чи взагалї така експанзия оправдана? По сім переходжу до моєї теми.

Я зголосив ся до слова не з наміром, щоби піддати критиці ті давні і нові дороги в заграничній політицї Австро-Угорщини, якими ходить Ексц. пан міністер заграничних справ. До оціненя сих доріг не достає менї позитивних преміс, а моя критика була би або голословна, або низкою самих здогадів і інсинуаций.

Наколи про ново скріплений середущо-европейский тридержавний союз і про так щасливо від 1897 року з Росиєю навязані мирні відносини маю висказати мій личний і безсторонний суд, то суд сей не міг би випасти так некористно (abfaellig), як некористно дехто сї відносини тут оцінив.

Ті приязні взаємини відповідають по моїй гадцї теперішним полїтичним відносинам і уґрупованю сил поодиноких держав Европи.

Етноґрафічний склад нашої монархії, именно Австриї, кладе крім того на нас поважний і добре обдуманий обовязок: жити з трема сусїдними, а до того — на що кладу вагу — етнїчно близькими, державами в добрих по можности відносинах, а случайні непорозуміня ладнати лише мирним способом. Сим, думаю, обезпечуємо наші державні інтереси всесторонно і через те кладемо основи до спокійного дальшого економічного розвою нашої монархії.

Наколи я зголосив ся до слова то головно в тій цїли, щоби подбати про добро сих австро-угорских горожан, котрих невмолима судьба кинула случайно в другі части сьвіта.

Мої панове! Фактом є, що в послїдних двох десятках лїт трудні економічні обставини зневолили жительство обоїх держав до громадного виселеня. Тисячі селян і міщан, господарів рільних і дрібних ремісників покинуло в тім часї в більшій части раз на все свою стару вітчину, щоби в далекій чужині пошукати лучшої для себе долї.

Сполучені Держави півн. Америки, Бразилїя, Арґентина, Dominion of Canada, навіть Патаґонїя і Сендвіскі острови наповнились нашими горожанами. Більшість сих виселенців віддалась в новій вітчинї хлїборобству, менша частина працює тяжко в угляних закопах півн. Америки. Давнїйші виселенцї, що зайшли до Сполучених Держав півн. Америки, зорґанїзували ся там — завдяки жертволюбивим заходам своєї інтеліґенциї і свого духовеньства — і їм жиє ся несугірше. Про сих не конче треба буде журитись нашій державі, позаяк сї виселенцї найшли ся в державі, де лична свобода і безпечність майна запоручені. Наколи би належало дещо зробити для сих виселенців, то хиба се, щоби ми старали ся удержати їх при батьківскій вірі. З одного боку треба проте спинити православну пропаґанду, яка веде ся між рускими кольоністами північної Америки взагалі з сторони архиепископа в Сан Франциско, а відтак треба нам звернути ся до конґреґациї de propaganda fide в Римі і спонукати еї до видачи наказу, щоби католицкі епископи північної Америки приязнїйше відносили ся до гр. кат. руского духовеньства, ніж доси бувало.

В подробности годї менї тут входити. Я знаю лише те, що руско католицка громада в Едмонтон-і до половини приняла православіє, що в кольонії Old Forge веде ся доси православна пропаґанда, та що така пропаґанда проявила ся і в других місцевостях, як в Vilkesbarre, Mineapolis і в сусїдній Канадї в Вінїпеґу,

---

61)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого нїмецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин

(Дальше).

Поминаємо опис слїдуючих хвиль, бо то опротивне нам розказувати, як на даний знак найстаршого перского лїкаря вийшли всї присутні, крім Небенхарі'го і Крезуса, чим скорше з комнати, як до комнати, де лежала померша, приведено псів, щоби їх обернути їх розумними головами до помершої і заставити тим способом проганяти духів смерти: як по смерти дївицї Касандана і Атоса перенесли ся зараз з цїлою службою до иншого дому, щоби неживе тїло їх не занечистило, як всї огнї в старім помешканю погашено, щоби чисте твориво не було близько нечистих духів смерти [1]), як виголошувано тихцем всїлякі зашептуваня, і як наконець всї, що були близько трупа, мили ся по кілька разів водою і мочию зпід коров.

Камбізес дістав вечером знову давних епілептичних корчів. В два днї опісля позволив він Небенхарі'му забальсамувати тїло померші її після єгипетского звичаю, сповняючи тим послїдну еї волю. Він сам віддав ся безмежному горю, рівав собі руки, роздирав одїж на собі та посипував голову і свою постіль попелом. Всї двірскі вельможі мусїли то само робити. Варту заводжено з роздертими хоругвами та при приглушенім звуку бубнів. Цимбали і великі бубни безсмертних були покриті жалобою; конї, що служили помершій, як і ті, котрих двір уживав, були сино помальовані а хвости їм пообтинано. Вся служба двірска ходила в темно брунатній, аж до пояса роздертій жалібній одежи, а маґи мусїли три днї і три ночи без перерви молити ся за помершу, котрої душа ждала третої ночи коло мосту Хінват вироку судиїв на вічність.

Та й король, Касандана і Атоса мили ся так само, і відмовили трийцять за упокійних молитов, як би за найблизшу своячку, а Небенхарі взяв ся тимчасом бальсамувати помершу в якімсь домі, положенім перед брамами міста, після всїх правил сеї штуки і найдорожшим способом [2]).

Через девять днів був Камбізес такий, як би з розуму зійшов. То страшно лютив ся, то знов сидів каменем і не знав ся о сьвітї та не давав приступити до себе навіть найблизшим своякам і старшому єреєви. З рана десятого дня казав закликати до себе найстаршого із семи судиїв, і приказав єму видати о скілько можна найлагіднїйший вирок на Ґавмату, брата Оропастеса. Нітетіс просила єго на смертельній постели, щоби він не відбирав житя нещасливому молодцеви.

В годину опісля принесли єму вирок до потвердженя. Він звучає: „Побіда королеви! — Позаяк Камбізес, око сьвіта, сонце справедливости в своїй ласцї, котра так велика, як небе, а так невичерпана, як море, наказав нам не судити і не карати злочинів маґівского сина Ґавмати зі строгостию судиї, але зі зглядностию матери, то ми сім судиїв держави

---

[1]) В зимі можна розпалювати огонь в хатї помершого девятого дня, а в лїтї аж за місяць — Так постановляли сьвяті книги Перзів.

[2]) Був троякий спосіб бальсамованя: Перший коштував один талент сріблом (на теперішні гроші 5659 К.), другий 20 мін (2016 К.) а третий був дуже дешевий. Бальсамованє відбувало ся в той спосіб, що насамперед виймали мозок носом, а замість него насипали до голови пахучого коріня. Відтак виймали внутренности а напихали зіля. Наконець клали тїло на 70 годин в розпущеву соду і обвивали пасками з бісуса, котрі були намащені живицею. Бісусом называно — як то показали мікроскопічні розслїди — паски з льняного полотна а не з бавовни. То був найдорожший спосіб бальсамованя, а грецкі писателї досить вірно его описали. Деякі учені доказують, що тїло що засушувано в печи, а відтак у всї отвори наливано кедрової живицї або асфальту. В той спосіб були мумії так добре зроблені, що в них задержали ся зовсїм докладно найдрібнїйші частинки тїла. З написий на памятниках знає ся також, яке значінє мали амулети давані помершим до гробу і що навіть поодинокі паски з полотна, котрими обвивано мумії, були присьвячені поодиноким богам.

ЛвкДофен ї, Стюартберні, Форк Рівері, Йорктавні, Вітмавті і других оселях. Греко-католицке руске духовеньство, що з всяким посьвященем віддає ся службі своїм прихожанам, находить ся в Сполучених Державах північної Америки і в Канаді в дуже прикрім положеню, неначе між ковалом а молотом, позаяк оно против православної пропаґанди алевтиньского архиепископа від католицких тамошних епископів не лише не має ніякої помочи, але без всякої підстави тут і там дізнає упослідженя і навіть наруги.

При тім не можу не піднести, що між айрискими католицкими епископами становить в тім напрямі виїмку архиепископ в St. Boniface в Канаді. Сьвітлий о. Аделярд був як-раз тим мужем, що заступав ся за руских і польских населенців в Едмонтон-ї в епархії Ґрандіна по батьківски і сим способом бодай в части спинив православну пропаґанду, яка виходить з Сан-Франциско.

(Конець буде).

Новинки.

Львів дня 2-го червня 1900.

— **Конкурси**. Виділ повітовий в Збаражи розписав конкурс на посаду окружного лікаря з осідком в Новім-селї з річною платою 1.200 кор. і з додатком на кошти подорожи 800 кор. Сей санітарний округ обіймає 28 місцевостий громад і обшарів двірских з населенєм 28.701 мешканців. Лікар обовязаний удержувати домову аптику. Речинець подавати ся до 30 днів від часу оголошеня конкурсу.

— **З руского театру**. Театр переїздить з Тарнова до Перемишля, де вже нині дня 2-го червня дасть перше представленє. Репертуар такий: Дня 2-го червня „Кляте серце" драма Тобилевича; 3-го червня „Не ходи Грицю на вечерницю" образ народний Александрова і Старицкого; 4-го червня „Ямарі" оперета Целлєра; 5-го червня „Шалавило" комедия в 5 діях Глиньского, в перекладі Стадника; 7-го червня „Чумаки" комедия Тобилевича; 9-го червня „Малка Шварценкопф" комедия Запольскої в перекладі Ґембицкого; 10-го червня „Нещасне коханнє" Манька.

— **Довголітний процес**. Вже від 1886 року тягне ся справа мнимого пофальшованя завіщаня по дідичу Янїшевскім з Волцнева. Перед несповна трема місяцями рішав сю справу окружний суд в Стрию, і не признав причин, на підставі котрих домагано ся скасованя того завіщаня, а в додатку засудив на грошеву кару обжаловуючу сторону, іменно Михайла Беликовича, родину Добжаньских і гр. Станисл. Скарбка. Від того засуду внесли они рекурс до висшого краєвого суду у Львові, домагаючи ся від спадкоємців: Болеслава і Павлини Відаєвичів і від сьвідків: о. Шпигґа, нотаря Монастирского, лікаря Авг. Кришталовича і учителя Кар. Фучека звороту спадкових дібр Волцнів з приналежностями. Отже онѓоди відбула ся судова розправа під проводом радника Трусевича. По відчитаню ріжних актів, трибунал апеляцийний затвердив вирок першої інстанциї в цілости, а домаганя процесуючих відкинув яко безосновні.

— **Товариство руских женщин в Станиславові** устроює дня 17-го червня прогульку до Галича, котра відбуде ся на горі замковій з музикою, танцями і товарискими забавами. Виїзд зі Станиславова поїздом о год. 2½ з полудня; вступ 20 кр. від особи. Весь дохід з прогульки призначений на „Інститут дівочий".

— **Дивне з'явище природи**. В громаді Унтер-Рецбах в долішній Австриї показало ся якесь дивне з'явище природи, котре наробило богато шкоди тамошним селянам. Аж не хоче ся вірити, щоби так було. Згадана громада має яких 300 душ, а тамошні господарі управляють виноград. Отже від якогось часу стала земля там чи пересувати ся, чи перекидати ся, чи як то назвати. Де було поле, там зробив ся чийсь виноградник, а де був виноградник, зробило ся чиєсь поле, а властителї тепер вже самі не знають, де хто мав свій виноградник, або поле. А то діє ся так не лиш в Унтер-Рецбах, але й в сусідній громаді. Рівночасно показало ся ще й друге дивне з'явище, котре не лиш в Унтер-Рецбах але й в Шатґав та Раґельсдорф наробило шкоди далеко більше як на 200.000 К., причім не обійшло ся і без жертви в людех. Рівночасно зі згаданим пересуванєм зачали валити ся пивниці на вино. В однїй пивници, згинуло двох людий, що пішли були туди викидати землю. Сама шкода, якої наробило заваленє пивниць, доходить до 200.000 корон. До того прилучило ся ще й трете з'явище. Майже в цілій охрестности нема пивниці, в котрій не було би води. Звідкись взяла ся вода та позаливала пивниці; в місцевости Ашерліц, коло Знойму, плаває на воді в пивници 5 до 600 ведер вина в бочках, і нема способу, щоби як бочки видобути. На місце катастрофи поїхала комісия з Корнайбурґа.

— **Зачепив собі**. Пастор методистів в Пенсильванії, якийсь Діксон, мав від давного часу якийсь гнїв на одного в тамошних броварників, аж якось недавно тому знайшла ся добра нагода, щоби показати отверто той свій гнїв. Коли побачив броварника, став ему клясти і грозити карами божими, а наконець таки на голос став просити Бога, щоби громами своїми покарав грішного броварника. Стало ся так, що зараз на другий день по тім грім вдарив в бровар і спалив его. Броварник запізвав тогди пастора до суду, доказуючи що то він став ся причиною пожару, бо день перед тим просив Бога, щоби той післав громи на него і его бровар. Пастор, зачепивши собі біду, боронить ся тепер як може, а не могучи заперечити того, що дійстно кляв день перед тим громами, доказує, що прецї Господь Бог не вислухав би его так борзо, ані не послухав тої его дурної просьби. Як рішив суд справу, доси незнати.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Дещо про нищене бурянів (III). До бурянів менше шкідливих на поли але зато більше небезпечних для товару належить мак званий мачком, або хрустанець, тріскавець зіркач (Papaver Rhoeas). Ся хопта, котра иноді на полях на стернисках показує ся у великій масі, розмножує ся із зерна і длятого легко єї вигубити; треба лиш пильно вирива-

---

постановили дарувати ему его запропащене житє. Але що через легкодушність того молодця стала ся кривда найвисшим і найлїпшим в державі, і можна побоювати ся, що він готов би ще раз ужити свого лиця і свого виду, котрий боги в своїй щедроті і ласці зробили так дивно подібним до виду благородного сина Кироса, Бартиї, на шкоду чистих і праведних, то ми постановили так его лице споганити, щоби найнеґіднїйшого в державі можна легко розпізнати від найдостойнїйшого. Длятого з волї і на приказ короля мають бути Ґавматі обтяті уха [3]), на честь праведних а на ганьбу нечистого!

Камбізес потвердив той вирок, котрий ще того самого дня був виконаний.

Оропастес не важив ся просити за своїм братом; але ганьба яку заподіяли его братови, болїла его горду душу більше, як коли-б его були засудили на смерть. Він бояв ся, що стратить на повазі і длятого наказав свому братови виїхати як найскорше з Вавилону і осісти в двірку на селї, який він мав на горі Аракадріс [4]).

В послїдних днях стояла якась бідно убрана женщина, котра мала лице густо заслонене, день і ніч перед великою брамою палати і не хотіла вступити ся, хоч сторожа палати їй грозила та робила собі прості жарти з нею. Не перепустила ніякого з низших урядників через браму не спитавши его цікаво насамперед як має ся Нітетіс, а відтак що чувати з Ґавматою. Коли їй якийсь говірливий слуга, що запалював лямпи, сказав який вирок видали судиї на Оропастесового брата, она стала таке виробляти як би з розуму війшла та стала цілувати одіж того чоловіка, а той уважаючи єї за якусь божевільну дав їй якусь милостиню. Але она не хотіла взяти і не вступала ся з місця і живила ся лиш тим хлїбом, що їй давали милосердні розносителі страв. Коли Ґавмата в три дні опісля виїхав з брами палати в замкненій гармамаксі і з обвязаною головою, пустилась она за возом і бігла дотн з криком коло неї, аж візник спинив мули і спитав, чого она хоче. Тогди она відслонила ся і показала недужому молодцеви свое хороше спалевіле лице. Ґавмата пізнавши єї крикнув придушеним голосом але стямив ся борзо знову і спитав: Чого хочеш від мене, Мандано?

Нещаслива зняла благаючи руки до гори і відозвала ся: О, не покидай мене Ґавмато! Возьми мене з собою! Я прощаю тобі все то нещастє, якого ти менї і моїй бідній пани наробив. Таже я тебе так дуже люблю і буду тебе доглядати, буду ходити коло тебе як послідна твоя служниця!

Молодець на хвильку боров ся в души сам з собою. Вже хотів отворити дверці від воза і взяти дівчину до себе як зачув тупіт ковий. Він оглянув ся і побачив повен віз маґів, що їхали на молитву до замку та пізнав в них кількох давних товаришів з ерейскої школи. Тогди відозвав ся в нім встид; він бояв ся, щоби они, з котрими він давнїйше як брат старшого ерея нераз гордо обходив ся не пізнали его, кинув Мандані повну мошонку гроший, що ему дав був брат, коли розставали ся і наказав візникови як найскорше поганяти. Мули рушили як шалені. Мандана трутила мошонку ногою від себе, пустила ся за возом і вхопила ся скрині від воза. Колесо вхопило єї за спідницю і стягнуло на землю. Она силою розпуки схопилась знову, перебігла мули, котрі задлятого, що було трохи під гору, мусіли іти трохи поволїйше, та вхопила їх за поводи. Візник вдарив тогди мули потрійною нагайкою они стали дуба, взяли дівчину під себе і пігнали. Єї послїдний крик вколов окалїченого віби ножем в его рани.

* * *

Дванайцятого дня по смерти Нітетіси вибрав ся був Камбізес знову на лови. В трудах і небезпечности польованя та его розрушеню шукав розривки. Вельможі і достойники повитали свого володїтеля грімким окликом, за котрий він подякував сердечно. За тих небогато днів гризоти чоловік той, що доси не знав горя, дуже змінив ся. Его лице стало бліде а его чорне як вуголь волосе на голові і бородї посивіло. Давна певність себе вже не сьвітила

---

[3]) Той Ґавмата, знаний в історії ще лїпше під назвою „фальшивого Смердіса", есть дійстно історичною особою, але история представляє его трохи инакше. Ему обтяли були уха за якусь провину ще за житя Кироса. Коли Камбізес засїв на престолї, був Ґавмата маґом. Він був дуже подібний до Камбізесового брата, Барт'ї, котрого Греки називали Смердісом. Отже в ту пору, коли Камбізес вибрав ся був в похід до Єгипту, був Смердіс-Барт'я намістником в якійсь перскій провінциї і оскорбив маґа Ґавмату. Той із злости пішов аж до Єгипту і там розповів королеви, що его брат Барт'я хоче сам засісти на престолї. Король тим борше тому повірив, що вже підозрівав брата давно о то, а тепер ще Барт'я і не хотів прийти до него до Єгипту, хоч він его був завізвав. Отже Камбізес мав намовити Ґавмату, щоби той при помочи вельмож, котрим мав показати приказ короля, убив Барт'ю, але щоби мовчав о тім убийстві і в імени Барт'ї доти управляв провінциєю, доки аж він Камбізес не верне. Отже Ґавмата убив Барт'ю, але засїв сам на престолї і казав, що він брат Камбізеса. Камбізес довідав ся о тім новім бунтї і вертав вже назад до Перзиї, але в дорозї погиб від якоїсь рани. Умираючи сказав, що казав убити свого брата, а той що тепер засїв на престолї, то не его брат Барт'я-Смердіс, але маґ, фальшивий Смердіс. Так отже вийшло ціле обманьство на верх, а свояки Камбізеса переконали ся опісля через якусь жінку з гарему того фальшивого Смердіса, що він навіть не має ушний, отже напали на него і убили его.

[4]) В беґістаньскій написи згадує ся про ту гору. Що-до обрізаня ушний Ґавматі, треба тут ще додати, що такою карою, якою після Геродота покарано Смердіса, карано дійстно і Перзів на високих становищах. В беґістаньскій написи сказано, що ворохобникови із знатного роду, Фраварт'ісову (Фраортесови) обрізано уши, язик і ніс. В такий спосіб карано також в Єгипті.

ти і не допустити до цьвіту. Паша, в котрій есть богато мачку може стати ся шкідливою для худоби, бо в недоспілих головках есть отруя. Коли худоба з пашею наїсть ся зелених маківок (именно в липни або серпни) то дістае болів черева, вдутя і стае взагалі неспокійна. Але рідко бувае, щоби худобина відразу затроіла ся а частійше затрохе поволи, хорує, а господар не може навіть зміркувати щоби то було худобині. Найскорше можна пізнати що то затроене від мачку по тім, що худобина дістае судрогів в одній або в другій части тіла. В такім случаю треба худобині дати раз або й кілька разів по пів літра міцної чорної кави, аби зварити мятки додати до літри тої гербати кілька капель сальмякового спірітусу і тим залляти худобину. — Коли би в паши було дуже богато мачку, то недавати зеленої паші лиш зробити з неї сіно, бо доказана річ, що мачок засушений тратить майже зовсім свою троячу силу. — Дуже влізливою хоптою бувае королька, звана також серпіем, або невістулькою (Chrysanthemum leucanthemum). Де закорінить ся, там еї майже не можна позбути ся. Она любить найбільше пісковаті ґрунти та пісковаті глинки але на глинах і на вапнистих ґрунтах еї нема. Она розмножуе ся насінем, котре летить понад ґрунтами і всюди засівае ся. Длятого один именно поменший господар не дасть їй ради, скоро всі инші не будуть еї нищити. Найліпшим способом еї нищеня есть навожене поля марґлем. — Підбіл (Tussilago farfara) знана загально хопта, котру дуже трудно вигубити, бо она пускае глубоко в земли корняк, котрим розмножуе ся. Підбіл можна легко пізнати по еї жовтім цьвіті і широких ніби лопухуватих листках білих спід споду; на селї знае его кожда баба, бо листе его уживають на лік. Підбіл можна вигубити зриванем головок цьвітових або глубоким оранем. Він есть хиба о стілько важним, що показуе, де в споді знаходить ся марґель.

— Робота в городі в червни. Найважнійша тепер робота в городі то підливане, обсапуване і полене, скоро хтось хоче мати добрий дохід з города. Підливати треба після потребт але о скілько можна стоячою водою не принесеною сьвіжо з керници, бо та есть за студена. Грядки, з котрих тепер зібрано горох, ранні бараболї і т. п. треба тепер перекопати і обсіяти на ново редьковкою, шпінатом, зимовою городниною і т. д. Тепер також пора сіяти горох на осінь. — Можна ще садити й огірки, але треба старати ся о то, щоби борзо посходили а то можна зробити слїдуючим способом. Намочити зерната на один день в дощівцї або мягкій воді, завинути відтак у вовняний платок та поставити на вохкім теплім місци. Так приготовлені зернята скільчать ся вже за кілька днів. Взагалї тепер треба сіяти і садити всюди де лиш ще дасть ся, щоби тим способом використати землю всесторонно і мати як найбільший дохід з неї. Виполених бураків не треба викидати, анї не давати їм вянути, бо тогди они тратять вартість, лиш зараз сьвіжі зложити на купу і вкрити сьвіжим гноем а опісля поливати гноївкою.

Всячина господарска.

— Помастка на дерево, ґонти, паркани і т. п. щоби ґонти на дахах, паркани, стовпи і т. п. не псували ся так борзо від впливу воздуха треба їх помастити слїдуючою мішаниною на 6 кл. згашеного на порошок вапна (значить ся, его треба так гасити, щоби не розплило ся, лиш розсипало ся; вапно розсипле ся, скоро лиш поставити его у вохкім місци), 1 кільо кухонної соли і 4 літри води добре замішати і заварити та збирати піну яка буде робити ся. До тої мішанини додае ся відтак 5 ґр. галуну, 2 ґр. розтертого на порошок копервасу, 3 ґр. поташу і тілько мілкого піску або добре пересіяного попелу з дерева, щоби ціла маса згусла так, щоби еї ще можна було досить добре розмащувати пензлем або щіткою. Та помастка борзо твердне і мае бути особливо добра на ґонтові дахи. Варто, щоби хтось спробовав, чи та помастка не надаваласьби і до соломяних стріх, котрі може забезпечувалаби і від огню.

— Почорніле срібло можна найліпше очистити в той спосіб, коли его вложить ся в горячу воду з відціджених бараболь, але варених в лупинї; срібло мусить постояти у тій воді 5 до 50 мінут а відтак треба его витерти на сухо мягкою стиркою.

— Коли цьвях в стїні хитае ся, то не треба его вбивати в инше місце і робити діру коло діри, лиш вмочити кусень бавовни у вапно розроблене з піском (або ще ліпше в ґіпс), заткати добре тою ватою діру а відтак вбити в ню гвіздь. Ґіпс або вапно з піском стверднуть і будуть добре гвіздь держати.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Вистава рогатої худоби з повітів: стрийского і жидачівского, сполучена з преміованем, відбуде ся в Стрию на торговици дня 12 червня.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 1-ого червня: Пшениця 7·80 до 8·— Кор.; жито 6·— до 6·25; овес 5·75 до 6·—; ячміпь пашний 5·40 до 5·60; ячмінь броварний 6·— до 6·50; горох до вареня 7·50 до 15·—; вика 7·50 до 8·—; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·50 до 5·75; гречка 8·25 до 9·75; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза нова 6·70 до 6·90; хміль —·— до —·—; ріпак новий 10·75 до 11·25. Все за 50 кільо loco Львів.

— **Ціна продуктів у Відни.** На торг від дня 26-го до 29-го мая привезено 500.000 штук яець і около 3.000 кільо масла. Продавано: Найліпших 43 до 42 штук, пліхших 45 до 44 штук, з вапна — до — штук за 2 К. Масло найліпше столове по 2 К. 20 сот. до 2 К. 60 сот., масло з села по 2 К. 20 сот. до 2 К. 20 сот. звичайне масло торгове по 1 К 80 сот. до 2 К. 10 сот; сьвіжий сир по 52 до 60 сот. за кільо.

— **Ціна сіна і соломи.** На торзї у Відни дня 29 мая. плачено сїно з лук по 5 К 30. с. до 6 К., 80 с.; словацке сіно по 5 К. 60 с. до 6 К. 80 с.; угорске сїно по 5 К. — с. до 5 К. 60 с. за 100 кільо. — Солому плачено за 100 кільо по 3 К. 80 с. до 4 К. 20 с; солому стогами по 19 К.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 2 червня. Буря получена з хмароломом паробила величезної шкоди. Вода дістала ся до многих мешкань, в котрих утонуло кілька осіб.

Льондон 2 червня. З Вінбурґа доносять, що ґен. Рендль мав 29 мая завзяту борбу з Бурами під Сенекалем. Битва тревала цїлий день і ще вечером не була рішена.

Льондон 2 червня. Вечірні часописи оголошують депешу з Капштадту, що ворохобники напали коло міста Дуґляс на малі відділи Анґлїйців, а в тій борбі погибло 10 офіцирів, між ними 1 полковник і 3 вояків. Ранених було 30 офіцирів і 17 вояків.

Париж, 2. червня. Міністер Ґалліфе уступив, его наслїдником іменований ґен. Андре. Нового міністра повитано дуже симпатично.

Християнія, 2. червня. В Норвеґії прийшло в наслїдок становища наслїдника престола супротив ухвал парляменту до великого забуреня. Побоюють ся явної ворохобнї.

Надіслане.

— **„Пробуй всього, а задержи, що найліпше“**. Кождий знае ту пословицю, але як рідко придержуемось еї! Инакше не булоби то можливе, щоби ще у тільких родин не були знані прикмети, які дае кавовому напиткови мішанка кави звичайної з Катрайнера Кнайпівскою кавою солодовою. По безчисленних пробах доказав вже давно досьвід, що для смаку і здоровля лиш в той спосіб можна витворити найліпшу, знамениту каву. Нїяка господиня, що ще не спробовала тої заразом найдешевшої і вже у дуже многих родин за добру признаної кави, не повинна довше з тим зволїкати, але зробити то зараз на пожиток своеї домашної каси і здоровля своїх домівників.

ся ему з очий так як давнійше; таж зазнав з горем, що есть ще сильнійша воля як его, що він може богато знищити але не може уратувати хоч би й наймізернійшого житя. Заким рушили з місця, Камбізес роздивив ся по мисливих, закликав Ґобріяса і спитав его де Фанес.

— Мій король не велів...

— Він раз на завсїгди моім гостем і товаришем. Заклич его та їдь за нами.

Ґобріяс поклонив ся, пігнав конем назад до палати і за пів години прибув знову з Фанесом до дружини короля.

Не один з ловців повитав Атинця як приятель, обставина, що тим дивнїшою мусїла видавати ся, бо нїхто не есть звичайно так завистний як двораки, і нїхто не може бути так певним неласки володїтеля як его любимець. Здавало ся, що Фанес мае творити виїмку сего правила. Він поступав супроти всїх Ахеменїдів так отверто, так свобідно а при тім все таки так скромно, та киданими від часу до часу натяками на велику війну, без котрої не обійде ся, умів викликати тілько надії, а знаменито розказуваними для Перзів зовсім новими жартами знав робити таку веселість, що всї з маленькими виїмками повитали Атинця з радостию, коли він явив ся. Коли він відлучив ся від ловецкої дружини, щоби з королем гнати за диким ослом, признавали ся одні перед другими, що такого мужчини як той Фанес ще нїколи не видїли. Подивляли его розум, з яким він виказав невинність увязнених, делїкатність, з якою він позискав для себе короля та що так скоро вивчив ся перскої мови. При тім анї один з Ахеменїдів не перевисшав его красою і рівномірностию тіла. На ловах показав ся знаменитим їздцем а в борбі з медведем яко незвичайно сьмілий і зручний мисливий. Підчас коли двораки вертаючи домів підносили прикмети нового любимця попід небеса, відозвав ся старий Араспес: Признаю охотно, що той Еллин, котрий впрочім показав ся знаменитим і у війнї, есть рідким чоловіком; але ви би его і о половину так не хвалили як би то не був чужинець і як его поступоване не було для вас нїчим новим.

Фанес зачув був ті слова, бо був недалеко в густих корчах з того боку де стояв бесїдник. Коли той замовк, приступив він до бесїдуючих і усьміхаючись сказав: Я чув, що ти сказав і дякую тобі за твою щиру прихильність. Друга часть твоеї бесїди тронула мене милїйше як перша, бо она потвердила мое власне спостережене, що ви Перзи то найвеликодушнїйший нарід на сьвітї, бо ви чесно там чужинця віддаете таку саму, ба може ще більшу похвалу як своїм власним людям.

То підлестило всїм присутним і они усьміхнули ся а Фанес говорив дальше: Якіж зовсїм инші н. пр. жиди! Они уважають ся за одинокий богам милий нарід і длятого всї мудрі гордять ними а цїлий сьвіт ненавидить їх. А щож тепер Египтияни! Ви би не повірили, які то люди з переверненими головами! Як би так на креїв, котрі там особливо мають велику силу, то они би всїх чужинцїв повбивали і не впустили би до держави Амазіса анї одного чоловіка з заграницї. Правдивий Египтиянин волїв би з голоду умерти, як їсти з котримсь із нас з одного горшка. Нема нїгде такого дивного дива як там! Але щоби бути справедливим мушу також признати, що Египет знаний не без рациї в цїлім сьвітї за найбогатший із всїх країв. До кого ся держава належить, той не потребуе і самим богам завидувати їх скарбів! А так легко здобути той Египет! Я знаю тамошні відносини з десятьлїтного досьвіду та й знаю, що цїла каста Амазісових борців не могла би устояти ся супротив одного такого відділу як ваші безсмертні. Ну, хто знае що ще будучність покаже! Може виберемо ся разом на прогульку над Ніль. Менї здае ся, що ваші знамениті мечі ржавіли вже досить довго!

На ті добре обчислені слова Атинця посипались загальні грімкі оплески.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

І Н С Е Р А Т И.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).